

NEÚPLNÉ
PAPÍROVÉ
KVĚTINY

LAURA BADO

Těm, co znají Lauru

Ubrečené hvězdy

Střepy míst

Cesty

Kdosi, kdo jsi?

Padlým hvězdám

Na(i)v()ní

Motýlí křídla

Černobílý film

Myšák

Máme se

On

Inkoustoví

B-Ubi?

(Od)Loučení

Stíny a světla

Mysli

Holubice

Ubrečené hvězdy

Tmavé oči ve světle hvězd
lesknou se nad hlavami,
tak září, planou v předzvěst
slov zmáčených slzami.

Onyxová obloha a perličky hvězd,
v nichž se ztrácíme spolu.

Slzy skví se
jak kapky rosy
v neznámém tajemství noci.

V lesku hvězd,
tam stanu,
skví se v temnotách jak mé slzy
pro tebe
a pak si své oči promnu.

Postříbřené ruce
mě vedou
za světlem tichou cestou
až ke krystalům,
co se skví
na mé tváři.

Brečí celý svět.

Ve světle hvězd,
v lesku noci,
zjevuje se láska
v neznámém taktu.
Planu jako oheň
v temnotách duše,
kde slova
slouží jen jako odraz tvého světla.

Mělké dechy
a ledové ruce,
obalené měkkostí vzdálených pohledů,
ty mě provázejí
za světlem,
co krystalově září.
Slzy se na tváři,
když svět se láme,
jak perličky kutálí
dolů
do trhliny,
která zůstala po mém srdci,
když jsi v pláči
zanechal mě
na okraji
a já se potácela
mezi námi.

Je noc, neexistuji,
a jediné, co vím, je to, že si nic nepřeji.
Když v pláč se mé oči obrací,
vztahuji ruku ke hvězdám,
které mi nic nedluží.
Měsíc je ten, kdo se vždy vrací,
kvůli mým slzám.

To, co chci, není
a já to mít nikdy nebudu.
Je to jen sen denní,
když svou modlitbu,
já nevěřící blázen, odříkávám,
jako mantru svého bytí,
když už se vše rozpadá,
zbývá jen snít.

A pak hvězdy, jak mé slzy,
skví se v prostoru
a já se leckdy přistihnu,
že chci a nechci utéct daleko.